

Van George R.R. Martin zijn verschenen:

Het Stervende Licht

DE WERELD VAN HET LIED VAN IJS EN VUUR

De Hagenridder

De Eed van Trouw

De Onbekende Ridder

De Ijsdraak

HET LIED VAN IJS EN VUUR

Boek 1 Het spel der tronen

Boek 2 De strijd der koningen

Boek 3 Een storm van zwaarden, Deel een: Staal en sneeuw

Boek 3 Een storm van zwaarden, Deel twee: Bloed en goud

Boek 4 Een feestmaal voor kraaien

Boek 5 Een dans met draken, Deel een: Oude vetes, nieuwe strijd

Boek 5 Een dans met draken, Deel twee: Zwaarden tegen draken

George R.R. Martin

*De Wereld van
Het Lied van Ijs en Vuur*

DE ONBEKENDE RIDDER

Luitingh Fantasy

© 2010 George R.R. Martin

All rights reserved

© 2013 Nederlandse vertaling

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff B.V., Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel: *The Mystery Knight*

Vertaling: Renée Vink

Omslagontwerp: Karel van Laar

Omslagillustratie: Marco Lap

ISBN 978 90 245 6194 0

NUR 334

www.boekenwereld.com

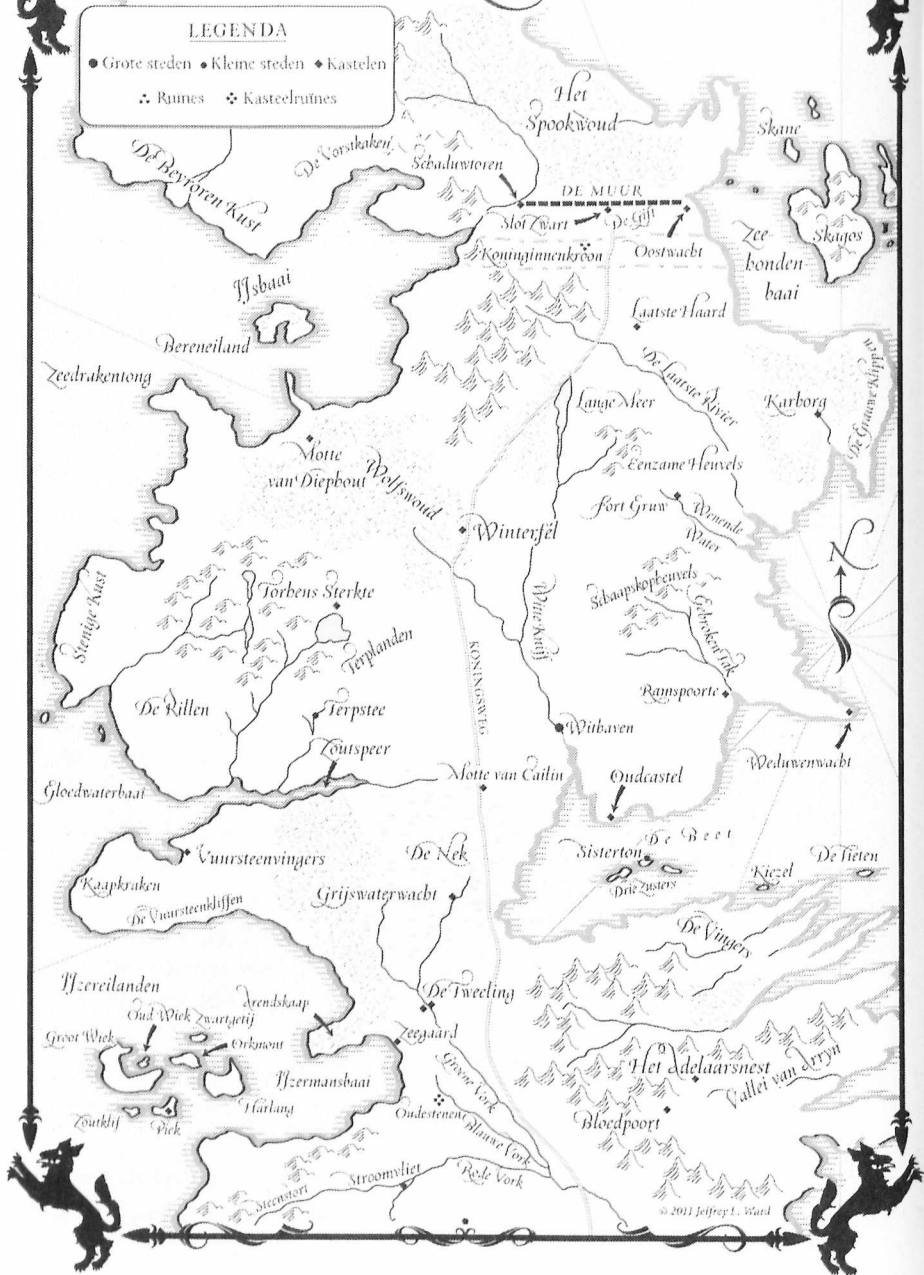
www.dromen-demonen.nl

www.watleesjij.nu

Het Noorden

LEGENDA

- Grote steden • Kleine steden ♦ Kastelen
- ⋈ Ruïnes ✦ Kasteelruïnes

[illegible]

● Grote steden ● Kleine steden ◆ Kastelen
⦿ Ruïnes ⦿ Kasteelruïnes

● Grote steden ● Kleine steden ◆ Kastelen
⦿ Ruïnes ⦿ Kasteelruïnes

© 2001 Jeffrey L. Ward

DE ONBEKENDE RIDDER

ER VIEL EEN LICHT ZOMERREAGENTJE TOEN DUNK EN EI UIT STEENSEPT vertrokken.

Dunk bereed zijn oude strijdros Donder. Naast hem zat Ei op de vurige jonge merrie die hij Regen had genoemd, met hun muilezel Maester aan de leidsels. Maester was beladen met Dunks wapenrusting en Ei's boeken, hun slaapmatjes, hun tent en hun kleren, wat repen hard zout rundvlees, een halve kruik mede en twee waterzakken. Ei's oude strohoed, een slap geval met een brede rand, beschermde de kop van de muilezel tegen de regen. De jongen had er gaten in gesneden voor Maesters oren. Zijn nieuwe strohoed droeg Ei op zijn eigen hoofd. Afgezien van de oorgaten vond Dunk de twee hoeden erg op elkaar lijken.

Toen ze op de stadspoorten afreden, hield Ei abrupt de teugels in. Boven op het poortgewelf stond het hoofd van een verrader op een ijzeren piek. Het was zo te zien nog vers, de huid eerder roze dan groen, maar de zwarte kraaien waren er al aan begonnen. De lippen en wangen van de dode waren opengereten en rafelig, zijn ogen waren twee bruine gaten die trage rode tranen huilden doordat het geronnen bloed zich vermengde met regendruppels. De mond van de dode stond open, alsof hij reizigers die de poort onder hem doorgingen, wilde uitschelden.

Dunk had zoiets wel eens eerder gezien. 'Vroeger, als jongen in Koningslanding, heb ik eens een hoofd zó van een piek gestolen,' vertelde hij Ei. In werkelijkheid was Fret op de muur geklauterd om het hoofd eraf te grissen nadat Raf en Pudding hadden gezegd dat hij het lef niet had. Maar toen de wachters kwamen aandraven had hij het naar beneden gegooid, en Dunk had het opgevangen. 'Het was een of andere rebelse heer of roofridder. Of misschien een doodgewone moordenaar. Een hoofd is een hoofd. Na een paar dagen op een piek zien

ze er allemaal hetzelfde uit.' Hij en zijn drie vrienden hadden het hoofd gebruikt om de meisjes van de Vlooiensak de stuipen op het lijf te jagen. Die zaten ze dan door de steegjes achterna en lieten ze het hoofd zoenen voor ze hen weer lieten gaan. Dat hoofd was heel vaak gekust, herinnerde hij zich. Geen meisje in Koningslanding kon zo hard lopen als Raf. Maar het was beter als Ei dat gedeelte van het verhaal niet te horen kreeg. Fret, Raf en Pudding. *Kleine monsters, die drie, en ik was de ergste van allemaal.* Zijn vrienden en hij hadden het hoofd gehouden tot het vlees zwart was geworden en eraf begon te vallen. In die toestand was het niet leuk meer om meisjes ermee achterna te zitten, dus op een avond waren ze een eethuis binnengestormd en hadden ze datgene wat er nog over was in de ketel gegooid. 'De kraaien hebben het altijd op de ogen voorzien,' zei hij tegen Ei. 'Daarna vallen de wangen in, de huid wordt groen...' Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. 'Wacht eens even. Ik ken dat gezicht.'

'Dat klopt, ser,' zei Ei. 'Drie dagen geleden. Die gebochelde septon die we tegen heer Bloedraaf hoorden preken.'

Hij wist het weer. Een vrome man die een eed aan de Zeven had gezworen, ook al preekte hij verraad. 'Zijn handen zijn rood van het bloed van een broer en van zijn kleine neefjes,' had de bultenaar verklaard tegenover de menigte die zich op het marktplein had verzameld. 'Op zijn bevel kwam een schaduw de zonen van de dappere prins Valar in de moederschoot wurgen. Waar is onze Jonge Prins nu? Waar is zijn broer, de brave Matarys? Waar is de Goede Koning Daeron gebleven, en de onbevreesde Baelor Breekspeer? Het graf heeft ze allemaal verzwolgen, maar hij is er nog, die fletse vogel met de bloedige snavel die parmantig op de schouder van koning Aerys zit en in zijn oor krast. Hij draagt het teken van de hel op zijn gezicht en in zijn lege oogkas, en hij heeft ons droogte, pestilentie en moord gebracht. Sta op, zeg ik, en herinner u onze ware koning over het water. Zeven goden zijn er, en zeven koninkrijken, en de Zwarte Draak heeft zeven zonen verwekt! Sta op, heren en vrouwen. Sta op, dappere ridders en ferme landlieden, en breng die vuige heksenmeester Bloedraaf ten val, opdat uw kinderen en uw kindskinderen niet voorgoed vervloekt zijn.'

Woord voor woord verraad. Toch was het een schok om hem hier te zien, met gaten in plaats van ogen. 'Ja, dat is hem,' zei Dunk, 'en daarmee hebben we nog een goede reden om dit stadje achter ons te laten.' Met zijn sporen tikte hij Donder aan, en samen met Ei reed hij de poort

van Steensept uit, luisterend naar het ruisen van de regen. *Hoeveel ogen heeft heer Bloedraaf?* luidde het raadsel. *Duizend ogen en één.* Sommigen beweerden dat de Hand des konings de zwarte kunsten meester was, zijn gezicht zo kon omvormen dat hij op een eenogige hond leek en zelfs in rook kon opgaan. Meutes broodmagere grijze wolven maakten jacht op zijn vijanden, zei men, en zwarte kraaien spioneerden voor hem en fluisterden hem geheimen in. Dat waren voor het merendeel niet meer dan verhaaltjes, daarvan was Dunk overtuigd, maar niemand twijfelde eraan dat Bloedraaf overal verklikkers had.

Hij had de man één keer met eigen ogen gezien, vroeger in Koningslanding. Spierwit van huid en haar was Brynden Stroom, en zijn oog – het enige dat hij nog had nadat hij op het Veld van Roodgras het andere aan zijn halfbroer Bitterstaal was kwijtgeraakt – was rood als bloed. Op zijn wang en hals droeg hij al sinds zijn geboorte de wijnvlek waaraan hij zijn naam dankte.

Toen het stadje goed en wel achter hen lag, schraapte Dunk zijn keel en zei: 'Een kwade zaak om septons hun hoofd af te hakken. Het enige wat hij had gedaan, was praten. Woorden zijn wind.'

'Sommige woorden zijn wind, ser. Andere zijn verraad.' Ei was zo mager als een brandhoutje, een en al ribben en ellebogen, maar praats had hij wel.

'Nu klink je net als een prinsje.'

Dat vatte Ei op als de belediging die het was. 'Al was hij dan een septon, hij verkondigde leugens, ser. Die droogte was niet de schuld van heer Bloedraaf, en de Grote Voorjaarsziekte evenmin.'

'Kan zijn, maar als we alle dwazen en leugenaars gaan onthoofden, is straks de helft van alle steden in de Zeven Koninkrijken leeg.'

Zes dagen later was de regen nog slechts een herinnering.

Dunk had zijn tuniek afgestroopt om van de warmte van het zonlicht op zijn huid te genieten. Toen er een zacht briesje opstak, koel, fris en welriekend als de adem van een maagd, slaakte hij een zucht. 'Water,' verklaarde hij. 'Ruik je dat? Het meer kan nu niet ver meer zijn.'

'Ik ruik alleen Maester, ser. Hij stinkt.' Ei gaf een woeste ruk aan de leidsels van de muilezel. Maester was blijven stilstaan om van het gras langs de weg te grazen, zoals hij zo nu en dan deed.

'Aan de oever van het meer staat een oude herberg.' Die had Dunk

een keer aangedaan toen hij als schildknaap bij de oude man diende. 'Volgens ser Arlan brouwden ze daar altijd goed bruin bier. Misschien moesten we dat maar eens proeven terwijl we op de veerboot wachten.'

Ei wierp hem een hoopvolle blik toe. 'Om het eten mee weg te spoelen, ser?'

'Over welk eten heb je het?'

'Een plakje geroosterd vlees?' zei de jongen. 'Een stukje eend, een kom hachee? Wat ze maar hebben, ser.'

Hun laatste warme maal was drie dagen geleden geweest. Sindsdien hadden ze van afgewaaid vruchten en keiharde repen oud, gezouten vlees geleefd. *Het zou goed zijn om wat fatsoenlijk eten in onze maag te hebben voor we op weg naar het noorden gaan. Die Muur is een heel eind weg.*

'We zouden er ook de nacht kunnen doorbrengen,' opperde Ei.

'Had u soms een veren bed gewild, jongheer?'

'Ik red me heus wel met stro, ser,' zei Ei beledigd.

'We hebben geen geld voor een bed.'

'We hebben tweeëntwintig penningen, drie sterren, een hertenbok en die oude, geschilferde granaat, ser.'

Dunk krabde aan zijn oor. 'Ik dacht dat we twee zilverstukken hadden.'

'Hadden we ook, totdat u de tent kocht. Nu hebben we er nog maar één.'

'Als we in herbergen gaan overnachten, hebben we er straks helemaal geen meer. Wil je met een of andere marskramer in één bed slapen en wakker worden van zijn vlooiën?' Dunk snoof. 'Mij niet gezien. Ik heb mijn eigen vlooiën, en die zijn niet dol op vreemden. We slapen onder de sterren.'

'De sterren zijn prima,' gaf Ei toe, 'maar de grond is hard, ser, en soms is het wel fijn om een kussen onder je hoofd te hebben.'

'Kussens zijn voor prinsen.' Een betere schildknaap dan Ei kon een ridder zich niet wensen, maar eens in de zoveel keer kreeg hij last van prinselijke emoties. *Die jongen heeft drakenbloed, vergeet dat vooral niet.* Zelf had Dunk bedelaarsbloed... Dat hadden ze hem althans altijd voorgehouden in de Vlooiënzak, als ze hem al niet hadden voorspeld dat hij ongetwijfeld aan de galg zou eindigen. 'Wie weet kunnen we ons een slok bier en een warm avondmaal veroorloven, maar ik ga geen goed geld aan een bed verspillen. We moeten onze duiten voor de veerman

bewaren.' De vorige keer dat hij het meer was overgestoken had de veerboot maar een paar kopertjes gekost, maar dat was zes jaar geleden geweest, of misschien zeven. Sindsdien was alles duurder geworden.

'Nou,' zei Ei, 'we zouden met mijn laars kunnen oversteken.'

'Dat zou kunnen,' zei Dunk, 'maar dat gaat niet gebeuren.' Het was gevaarlijk om die laars te gebruiken. *Het gerucht zou zich verspreiden. Dat doet het altijd.* Zijn schildknaap was niet toevallig kaal. Ei had de purperen ogen van het oude Valyria, en haar dat glansde als een vlechtwerk van gedreven goud en strengen zilver. Als hij dat haar liet groeien, kon hij net zo goed een driekoppige draak als borstspeld dragen. Het waren hachelijke tijden in Westeros en... Nou ja, je kon maar beter geen risico's nemen. 'Nog één woord over die rotlaars van jou en je krijgt zo'n draai om je oren dat je het meer over vliegt.'

'Ik ga liever zwemmen, ser.' Ei kon goed zwemmen, en Dunk niet. De jongen draaide zich in het zadel om. 'Ser? Achter ons komen mensen de weg over. Hoort u die paarden?'

'Ik ben niet doof.' Ook Dunk zag het stof. 'Een groot gezelschap. En ze hebben haast.'

'Kunnen het vogelvrijen zijn, denkt u?' Ei ging in zijn stijgbeugels staan, eerder gretig dan bang. Net iets voor hem.

'Vogelvrijen zouden minder luidruchtig zijn. Alleen heren maken zoveel herrie.' Dunk rammelde aan zijn zwaardgevest, zodat de kling losser in de schede kwam te zitten. 'Toch gaan we maar van de weg af om ze voorbij te laten. Je hebt heren, en je hebt heren.' Het kon nooit kwaad een beetje op je hoede te zijn. Het was niet meer zo veilig op de wegen als toen de Goede Koning Daeron de IJzeren Troon bekleedde.

Hij en Ei verstopten zich achter een doornstruik. Dunk haakte zijn schild los en schoof het om zijn arm. Het was een oud geval, lang en zwaar, in de vorm van een vlieger, gemaakt van naaldhout met een rand van ijzerbeslag. Hij had het in Steensept gekocht ter vervanging van het schild dat door Langduim bij hun gevecht aan mootjes was gehakt. Dunk had geen tijd gehad om zijn olm met de vallende ster erop te laten schilderen, dus vertoonde het nog het wapen van de vorige eigenaar: een gehangene die grimmig en grauw onder een galgenboom bungelde. Geen wapenteken dat hij voor zichzelf zou hebben uitgekozen, maar het schild was een koopje geweest.

Binnen een paar ogenblikken galoppeerden de eerste ruiters voorbij: twee jeugdige jonkertjes op een paar harddravers. Die op de vos droeg

een helm zonder vizier van verguld staal met drie hoge veren pluimen: een witte, een rode en een gouden. Op de halsbeschermer van zijn paard zaten net zulke pluimen. De zwarte hengst daarnaast was gehuld in blauw en goud. Zijn sjabrak waaide op door de snelheid waarmee hij langs denderde. Zij aan zij stoven de ridders voorbij, joelend en lachend, terwijl hun mantels achter hen aan fladderden.

Een derde edelman volgde wat bedaarder aan het hoofd van een lange stoet. Het hele gezelschap telde vierentwintig personen, paardenknechten, koks en bedienden, allemaal ondergeschikten van de drie ridders, plus wapenknechten en bereden kruisboogschutters, alsmede twaalf pakpaarden, zwaarbeladen met hun wapenrustingen, tenten en voorraden. Aan het zadel van de edelman hing zijn schild, donker oranje met drie zwarte kastelen erop.

Dunk kende dat wapen, maar waarvan? De heer die het voerde was een oudere man met een zure mond, een somber gezicht en een kortgeknipte, peper-en-zoutkleurige baard. *Misschien was hij erbij op de Maede van Esfoort*, dacht Dunk. *Of misschien hebben we op zijn kasteel gediend toen ik nog schildknaap bij ser Arlan was.* De oude hagenridder had door de jaren heen op zoveel verschillende burchten en kastelen gediend dat Dunk zich er niet eens de helft van herinnerde.

De edelman hield abrupt de teugels in en keek met gefronste wenkbrauwen naar de doornstruik. 'Jij daar. In die struik. Kom tevoorschijn.' Achter hem schoven twee kruisboogschutters een bout in de gleuf. De overigen vervolgden hun weg.

Dunk stapte door het hoge gras met zijn schild aan zijn arm en zijn rechterhand op de knop van zijn zwaard. Het stof dat de paarden hadden opgeworpen, had van zijn gezicht een roodbruin masker gemaakt en zijn bovenlichaam was ontbloot. Hij wist dat hij er sjofel uitzag, maar dat de ander van hem opkeek, kwam waarschijnlijk door zijn postuur. 'We zijn niet op moeilijkheden uit, heer. We zijn maar met z'n tweeën, ik en mijn schildknaap.' Hij wenkte Ei naar voren.

'Schildknaap? Wil je beweren dat je ridder bent?'

De manier waarop de man hem opnam, beviel Dunk niet. *Die zou iemand met zijn blikken kunnen villen.* Wijselijk haalde hij zijn hand van zijn zwaard. 'Ik ben een hagenridder, op zoek naar iemand om bij in dienst te treden.'

'Dat zeiden alle roofridders die ik heb opgehangen ook. Je blazoen zou nog wel eens profetisch kunnen zijn, ser... Als je dat tenminste bent.

Een galg en een gehangene. Is dat je wapen?’

‘Nee, heer. Ik moet het schild nog laten overschilderen.’

‘Waarom? Heb je het van een lijk geroofd?’

‘Ik heb het voor goed geld gekocht.’ *Drie kastelen, zwart op oranje... Waar heb ik die eerder gezien? Ik ben geen rover.*

De blikken van de edelman waren vlijmscherp. ‘Hoe kom je aan dat litteken op je wang? Een zweepslag?’

‘Een dolk. Al is mijn gezicht uw zaak niet, heer.’

‘Ik maak zelf wel uit wat mijn zaak is.’

Intussen waren de twee jongere ridders teruggedraafd om te kijken waardoor hun gezelschap werd opgehouden. ‘Ben je dáár, Gormy,’ riep de ruiter op de zwarte hengst, een magere, lenige jongeman met een knap, gladgeschoren gezicht en fijne gelaatstrekken. Zwart haar viel glanzend tot op zijn kraag. Zijn wambuis was van donkerblauwe zijde, afgebiesd met goudsatijn. Op de borst was met gouddraad een gesculpt kruis geborduurd, met in het eerste en derde kwartier een gouden vedel en in het tweede en vierde een gouden zwaard. Zijn ogen weerkaatsten het donkerblauw van zijn wambuis en sprankelden van plezier. ‘Alijn was al bang dat je van je paard was gevallen. Een doorzichtige uitvlucht, lijkt me; ik stond op het punt hem het nakijken te geven.’

‘Wie zijn die twee bandieten?’ vroeg de ruiter op de vos.

Bij die beledigingen zette Ei zijn stekels overeind. ‘U hebt het recht niet ons bandieten te noemen. Toen we u in die stofwolk zagen naderen, dachten we dat u misschien vogelvrij was – dat is de enige reden waarom we ons verstoep hebben. Dit is ser Duncan de Lange, en ik ben zijn schildknaap.’

De jonkertjes sloegen even weinig acht op hem als op het kwaken van een kikker. ‘Volgens mij is dat de grootste pummel die ik ooit heb gezien,’ verklaarde de ridder met de drie veren. Hij had een pafferig gezicht onder een bos krullen die de kleur van donkere honing had. ‘Maar liefst zeven voet, wed ik. Wat zal dat een klap geven als die tegen de vlakte slaat.’

Dunk voelde dat hij rood aanliep. *Die weddenschap zou je verliezen*, dacht hij. De laatste keer dat hij was gemeten had Ei’s broer Aemon verklaard dat hij op een duim na zeven voet lang was.

‘Is dat je strijdros, ser Reus?’ zei het gevederde jonkertje. ‘Nou ja, dat kunnen we altijd nog slachten voor het vlees.’

‘Heer Alijn verliest de hoofsheid uit het oog,’ zei de zwartharige ridder. ‘Vergeeft u ons zijn lompe woorden, ser. Alijn, vraag ser Duncan om vergiffenis, wil je?’

‘Als het per se moet. Wilt u mij vergeven, ser?’ Hij wachtte niet op antwoord maar wendde zijn vos en reed op een sukkeldrafje de weg af.

De ander bleef nog. ‘Bent u op weg naar de bruiloft, ser?’

Iets aan zijn toon maakte dat Dunk diep voor hem wilde buigen. Hij bood weerstand aan die impuls en zei: ‘We zijn op weg naar de veerboot, heer.’

‘Net als wij... Maar de enige heren hier zijn Gormy en die nietsnut die zojuist is weggereden, Alijn Snickelhout. Ik ben net als u een zwerende hagenridder. Ser Jehan de Vedelaar, zo word ik genoemd.’

Zo’n naam zou een hagenridder wel kunnen kiezen, maar Dunk had nog nooit een hagenridder gezien die zo schitterend gekleed was en zo’n fraai paard bereed. *De ridder van de gulden haag*, dacht hij. ‘Mijn naam hebt u gehoord. Mijn schildknaap heet Ei.’

‘Aangenaam kennis te maken. Kom, rij met ons mee naar Blankenmure en breek een paar lansen om heer Boterwel zijn bruiloft te helpen vieren. Ik wed dat u zich kranig zult weren.’

Dunk had sinds de Made van Esfoort nooit meer aan een steekspel deelgenomen. *Als ik wat losprijzen in de wacht kan slepen, zouden we daar onderweg naar het noorden goed van eten*, dacht hij, maar de heer met de drie kastelen op zijn schild zei: ‘Ser Duncan moet zijn weg vervolgen, net als wij.’

Jehan de Vedelaar sloeg geen acht op de oudere man. ‘Ik zou graag het zwaard met u kruisen, ser. Ik heb het tegen mannen van velerlei herkomst opgenomen, maar nog nooit tegen iemand van uw lengte. Was uw vader ook zo groot?’

‘Ik heb mijn vader nooit gekend, ser.’

‘Dat is treurig. Ook mijn vader is me te vroeg ontvallen.’ De vedelaar wendde zich tot de heer met de drie kastelen. ‘We moesten ser Duncan maar vragen zich bij ons genoeglijke gezelschap aan te sluiten.’

‘We hebben zulke types niet nodig.’

Duncan wist niet hoe hij het had. Straatarme hagenridders werden niet vaak gevraagd met hooggeboren heren mee te rijden. *Ik heb meer gemeen met hun bedienden*. Naar de lengte van hun stoet te oordelen, hadden heer Snickelhout en de Vedelaar paardenknechten bij zich om hun rijdieren te verzorgen, koks om hen te voeden, schildknapen om

hun wapenrusting schoon te maken en een wacht om hen te beschermen. Dunk had Ei.

‘Zulke types?’ De Vedelaar lachte. ‘Wat voor types? Uit de kluiten gewassen types? Kijk eens naar zijn ómvang. We hebben sterke mannen nodig. Jonge zwaarden zijn meer waard dan oude namen, heb ik vaak horen zeggen.’

‘Door dwazen. Je weet minder dan niets van deze man af. Misschien is het wel een bandiet, of een spion van heer Bloedraaf.’

‘Ik ben niemands spion,’ zei Dunk. ‘En u hebt het recht niet om over mij te spreken alsof ik doof, dood of in Dorne ben, heer.’

De steenharde ogen namen hem op. ‘Dorne is zo’n gekke plek nog niet voor jou. Van mij mag je ernaartoe.’

‘Sla maar geen acht op hem,’ zei de Vedelaar. ‘Het is een zuurpruim – hij vertrouwt geen mens. Gormy, ik heb een goed gevoel over deze kerel. Ser Duncan, komt u met ons mee naar Blankenmure?’

‘Heer, ik...’ Hoe kon hij zijn kamp tussen deze lieden opslaan? Hun bedienden zouden hun paviljoens opzetten, hun paardenknechten zouden hun rijdieren roskammen, hun koks zouden hun elk een kapoen of een lap rosbief serveren, terwijl Dunk en Eik op repen hard, gezouten vlees knaagden. ‘Dat gaat echt niet.’

‘Zie je wel,’ zei de heer van de drie kastelen. ‘Hij kent zijn plaats, en die is niet bij ons.’ Hij keerde zijn paard naar de weg terug. ‘Inmiddels ligt heer Snickelhout anderhalve mijl op ons voor.’

‘Dan zal ik hem weer moeten zien te achterhalen.’ De Vedelaar glimlachte Dunk verontschuldigend toe. ‘Wellicht zullen we elkaar op een dag weer ontmoeten. Ik hoop van wel. Ik zou graag mijn lans op u uitproberen.’

Dunk wist niet wat hij daarop moest zeggen. ‘Veel geluk in het strijdperk, heer, ser,’ wist hij ten slotte uit te brengen, maar toen had ser Jehan zijn paard al gewend om de stoet achterna te gaan, gevolgd door de oudere heer. Dunk was blij dat hij diens rug zag. Zijn steenharde blik was hem niet bevallen en heer Alijs arrogantie evenmin. De Vedelaar was wel aardig geweest, maar met hem was ook iets raars aan de hand. ‘Twee vedels en twee zwaarden, een geschulpt kruis,’ zei hij tegen Ei, terwijl ze achter hen het stof zagen opwolken. ‘Wat voor huis is dat?’

‘Geen enkel, ser. Ik heb dat schild nog nooit op één wapenrol gezien.’

Misschien is hij toch een hagenridder. Dunk had bij de Made van Esfoort zijn eigen wapen bedacht toen een poppenspeelster die Tanselle Te-Lang werd genoemd hem had gevraagd wat ze op zijn schild moest zetten. 'Was die oudere heer verwant aan het huis Frey?' De Freys hadden kastelen op hun schild en hun grondgebied was hier niet ver vandaan.

Ei rolde met zijn ogen. 'Het wapen van Frey is twee blauwe tórens op een grijs veld, verbonden door een brug. Dit waren drie kastelen, zwart op oranje, ser. Hebt u een brug gezien?'

'Nee.' *Dit doet hij alleen maar om mij te ergeren.* 'En als je nog eens met je ogen tegen me rolt krijg je zo'n harde draai om je oren dat ze voorgoed in je hoofd terug rollen.'

Ei leek op zijn nummer gezet. 'Ik wilde heus niet...'

'Wat je wilde doet er niet toe. Vertel me nou maar wie het was.'

'Gormon Pieck, de heer van Sterrenspits.'

'Dat is in het Bereik, toch? Heeft hij echt drie kastelen?'

'Alleen op zijn schild, ser. Het huis Pieck had ooit drie kastelen, maar twee daarvan zijn verloren gegaan.'

'Hoe raak je nou twee kastelen kwijt?'

'Door voor de Zwarte Draak te vechten, ser.'

'O.' Dunk voelde zich dom. *Dat weer.*

Tweehonderd jaar lang was het rijk geregeerd door de afstammelingen van Aegon de Veroveraar en zijn zusters, die de Zeven Koninkrijken één gemaakt en de IJzeren Troon gesmeed hadden. Op hun koninklijke banieren stond de driekoppige draak van het huis Targaryen, rood op zwart. Zestien jaar geleden was een bastaardzoon van koning Aegon IV, genaamd Daemon Zwartvier, in opstand gekomen tegen zijn wettig geboren broer. Daemon had ook de driekoppige draak op zijn banieren gevoerd, maar hij had de kleuren omgekeerd, zoals veel bastaarden dat deden. Zijn opstand was geëindigd op het Veld van Roodgras, waar Daemon en zijn tweelingzonen onder een pijlenregen van heer Bloedraaf waren gesneuveld. De opstandelingen die het hadden overleefd en de knie hadden gebogen, waren begenadigd, maar sommigen hadden grondgebied verloren, anderen titels, weer anderen goud. Allemaal hadden ze gijzelaars geleverd als garantie voor hun toekomstige trouw.

Drie kastelen, zwart op oranje. 'Nu weet ik het weer. Ser Arlan praatte nooit graag over het Veld van Roodgras, maar op een keer toen hij aangeschoten was, vertelde hij me hoe de zoon van zijn zus was ge-

sneuveld.' Hij kon de stem van de oude man bijna weer horen, en zijn naar wijn stinkende adem ruiken. 'Rogier van Penningboom heette hij. Zijn hoofd was met een strijdknops ingeslagen door een heer met drie kastelen op zijn schild.' *Heer Gormon Pieck. De oude man heeft zijn naam nooit geweten. Of nooit willen weten.* Inmiddels waren heer Pieck en Jehan de Vedelaar met hun gezelschap niet meer dan een rode stofpluim in de verte. *Dat was zestien jaar geleden. De Pretendent kwam om en zijn volgelingen werden verbannen of begenadigd. Hoe dan ook, met mij heeft het niets te maken.*

Ze reden een poosje zwijgend verder, luisterend naar klaaglijk vogelgeroep. Zo'n anderhalve mijl verder schraapte Dunk zijn keel. 'Boterwel,' zei hij. 'Is zijn grondgebied dichtbij?'

'Aan de overkant van het meer, ser. Heer Boterwel was vroeger muntmeester, toen koning Aegon op de IJzeren Troon zat. Koning Daeron maakte hem Hand, maar dat duurde niet lang. Zijn wapen is groen gegolfd met wit en geel, ser.' Ei liet graag merken hoeveel hij van heraldiek wist.

'Is hij bevriend met je vader?'

Ei trok een gezicht. 'Mijn vader mocht hem niet. Tijdens de Opstand vocht de tweede zoon van heer Boterwel voor de pretendent en de oudste voor de koning. Zo verzekerde hij zich ervan dat hij aan de winnende kant stond. Heer Boterwel zelf vocht voor niemand.'

'Er zijn er die dat misschien verstandig zouden noemen.'

'Mijn vader noemt het laf.'

Dat zal best. Prins Maekar was een harde man, trots en schamper. 'We moeten langs Blankenmure om de koningsweg te bereiken. Waarom zouden we dan onze buik niet vullen?' Alleen al van het idee gingen zijn ingewanden knorren. 'Misschien heeft een van de bruiloftsgasten op de terugweg naar zijn eigen zetel een escorte nodig.'

'U zei dat we naar het noorden zouden gaan.'

'De Muur staat er al achtduizend jaar, die blijft nog wel even op zijn plek. Van hier naar daar is het drieduizend mijl, en we kunnen wel wat meer zilver in onze beurs gebruiken.' Dunk zag al voor zich hoe hij op Donder die ouwe heer met zijn zure gezicht en de drie kastelen op zijn schild tegen de grond reed. Dat zou mooi zijn. *'U bent verslagen door de schildknaap van de oude ser Arlan,' zou ik tegen hem kunnen zeggen als hij zijn wapens en wapenrusting kwam terugkopen. 'De vervanger van de jongen die u hebt gedood.' Dat zou de oude man graag zien.*

'U bent toch niet van plan in het krijt te treden, ser?'

'Misschien wordt het tijd.'

'Nee, heer.'

'Misschien wordt het tijd dat ik jou een stevige draai om je oren geef.'

Ik hoef maar twee ritten te winnen. Als ik twee keer losgeld krijg en ik hoef het maar één keer uit te betalen, kunnen we een jaar lang als koningen eten.

'Als er een mêlee is, zou ik daar aan mee kunnen doen.' In een mêlee zou Dunk meer aan zijn lengte en kracht hebben dan in een individuele tweekamp.

'Het is niet gebruikelijk om met een bruiloft een mêlee te organiseren, ser.'

'Maar een feestmaal is wel gebruikelijk. We hebben een lange weg voor de boeg. Kunnen we voor de verandering niet eens met een volle buik op pad gaan?'

De zon stond laag in het westen tegen de tijd dat ze het meer zagen. Het water had een roodgouden glans, fel als een plaat gedreven koper. Toen ze boven een paar wilgen uit een glimp van de torentjes van de herberg opvingen, trok Dunk zijn doorgezwete tuniek weer aan en hield hij halt om wat water over zijn gezicht te plenzen. Hij waste het stof van de weg zo goed mogelijk af en streek met natte vingers door zijn dikke bos haar, dat opgelicht was door de zon. Aan zijn lengte en aan het litteken over zijn wang viel niets te veranderen, maar hij wilde toch graag iets minder op een woeste roofridder lijken.

De herberg was groter dan hij had verwacht, een enorm, vormeloos grijs bouwwerk met een houten beschot en torentjes, dat voor de helft op palen boven het water rustte. Er liep een pad van houten planken over de modderige oever van het meer naar de aanlegplaats van het veer, maar er was geen spoor te bekennen van de pont of de veerlui. Aan de overkant van de weg stond een stal met een rieten dak. Om de voorhof liep een droge, natuurstenen muur, maar de poort stond open. Daarachter troffen ze een put en een waterbak aan. 'Zorg jij voor de dieren,' zei Dunk tegen Ei, 'maar kijk uit dat ze niet te veel drinken. Ik ga om wat eten vragen.'

Hij trof de waardin aan terwijl ze bezig was de trap te vegen. 'Kom je voor het veer?' vroeg de vrouw. 'Dan ben je te laat. De zon gaat onder en Ned steekt liever niet 's nachts over als het geen volle maan is. Hij is morgenvroeg terug.'

‘Weet je hoeveel hij vraagt?’

‘Drie penningen per persoon en tien per paard.’

‘We hebben twee paarden en een muilezel.’

‘Voor muilezels kost het ook tien.’

Dunk telde de bedragen op in zijn hoofd en kwam tot zesendertig, meer dan hij had gehoopt uit te geven. ‘De vorige keer dat ik hier was, kostte het maar twee penningen, en zes voor een paard.’

‘Daarvoor moet je bij Ned wezen, da’s mijn zaak niet. Als jullie een bed willen, dat kan ik jullie niet bieden. Heer Janusz en heer Costeijn zijn hier met hun gevolg. Ik barst bijna uit mijn voegen.’

‘Is heer Pieck er ook?’ *Hij heeft ser Arlans schildknaap gedood.* ‘Die bevond zich bij heer Snickelhout en Jehan de Vedelaar.’

‘Ned heeft ze op de laatste overvaart meegenomen.’ Ze bekeek Dunk van top tot teen. ‘Hoorde jij bij dat gezelschap?’

‘We hebben ze alleen maar onderweg ontmoet.’ Een aangename geur steeg uit de ramen van de herberg op, en het water liep Dunk in de mond. ‘We zouden wel graag iets willen van wat je daar roostert, als het niet te duur is.’

‘Da’s everzwijn,’ zei de vrouw, ‘goed gepeperd en geserveerd met ui-en, paddenstoelen en gestampte knollen.’

‘Die knollen hoeven we niet. Aan een paar plakken everzwijn en een kroes van je goeie bruine bier hebben we genoeg. Hoeveel vraag je daarvoor? En misschien heb je voor vannacht een plek voor ons op de vloer van de stal?’

Dat was een vergissing. ‘Stallen zijn voor paarden. Daarom heten ze zo. Je mag dan zo groot als een paard wezen, ik zie maar twee benen.’ Ze zwiepte met haar bezem naar hem om hem weg te jagen. ‘Je kan niet verwachten dat ik alle Zeven Koninkrijken te eten geef. Die ever is voor mijn gasten. En mijn bier ook. Het gaat niet aan als de heren straks zeggen dat ze zich bij mij niet vol konden eten omdat de boel op was. Het meer zit vol vis en bij de stompen hebben nog een paar andere zwervers hun kamp opgeslagen. Hagenridders, als je ze geloven moet.’ Haar toon maakte maar al te duidelijk dat zij dat niet deed. ‘Misschien kunnen zij wat eten missen. Da’s mijn zaak niet. En nu opgerot, ik heb werk te doen.’ Met een stevige klap ging de deur achter haar dicht, voordat Dunk zelfs maar de kans kreeg te vragen waar hij die stompen kon vinden.

Hij trof Ei op de paardentrog aan met zijn voeten in het water ge-